

היום יום . . .

יום חמישי כד כסלו, ערב חנוכה (תש"ג)

כמנחה אין אומרים תחנון.

שיעורים: חומש: וישב, חמישי עם פירש"י.
תהלים: קיג-קיד.
תניא: פרק א. תניא... פנים לתורה.

[המשך]. ביאור ג' הפסוקים – לכו נרננה – ע"פ [על פי] מדה ממוצעת מדת כל אדם: מיטוואך, אז מען הויבט אן טראכטען וואו וועט מען נעהמען אויף שבת, הן בפשטות און הן מיט וואס וועט מען שבת'ן – יעדער איד איז דאך שבת גאר אנאנדערער – ווערט מרה שחורה'דיג, איז די עצה, לכו נרננה, בטחון. ווען עס קומט דאנערשטאג, עס ווערט נעהנטער צו שבת, און עס איז נאך אלץ ניטא, איז יעמאלט נרננה'ט זיך ניט, מען פארשטעהט אז מ'דארף עפעס טאן. איז אז מ'זיצט דאנערשטאג'דיגע נאכט און מ'לערענט חסידות, יעמאלט איז פרייטאג דערהערט מען כי אל גדול גו' ומלך גדול גו', און מיט דעם שבת'ט א איד.

(המשך). ביאור ג' הפסוקים – לכו נרננה – ע"פ מדה ממוצעת, מדת כל אדם: ביום רביעי, כשאדם מתחיל לחשוב מניין יקח לצרכי השבת, הן במשמעותם הפשוטה, והן באיזה תוכן ימולא השבת על-ידו – שהרי כל יהודי הוא בשבת אדם אחר לגמרי – נקלעים למצב רוח של "מרה שחורה", ועל כך העצה: "לכו נרננה" בטחון. כשמגיע יום חמישי, השבת קרובה יותר ועדיין עומדים חסרי-כול, כשהמצב בו שרויים אינו "מרנין" – ברור שיש לעשות משהו; אזי, כשיושבים בליל שישי [הלילה שבין יום חמישי לשישי] ולומדים חסידות – או אז מורגש בנפשו ביום שישי [תוכנם של הפסוקים הבאים בהמשך –] "כי אל גדול גו' ומלך גדול גו'". ומתוך תכנים אלו – עושה יהודי את השבת.